

À la maison, quand j'essaie d'écrire, tout se ligue contre moi. Le téléphone sonne. Des fax surgissent. La machine à laver essore à grand bruit. Chiquita ne tient pas en place. Le grenier où je travaille est froid en hiver, étouffant en été. Des ouvriers, par intermittence, envahissent la rue, creusent des tranchées au marteau-piqueur. La voisine veut trois œufs, deux timbres, et parler. Le journal tombe dans la boîte. Deux heures plus tard, le courrier. De tout cela je me plains au prêtre.

Je ne lui dis pas que c'est Johan qui m'appelle, me faxe, m'écrit, quand il ne sonne pas à la porte que je maintiens close, deux tours de clef et la chaînette, et les stores côté rue fermés jusqu'au retour des filles après l'école.

Je lui dis simplement :
— Je voudrais faire le vide.

Il me propose de venir travailler au presbytère il libérera une chambre. Je fais la sourde oreille. Il me montre alors la pièce qu'il me destine, au rez-de-chaussée, sous son bureau exactement, avec une haute fenêtre dans laquelle s'encadre le

Коли я намагаюся зосередитись на письмі удома, все ніби стає проти мене. Дзеленчить телефон. Повзуть факси. З гуркотом прокидається пральна машина. Чікіті не сидиться на місці. На горищі, де я працюю, холодно взимку й задушливо влітку. Ремонтники час від часу запруджують вулицю і з відбійними молотками довбають чергову яму. Заходить сусідка – за трьома яйцями, двома марками, а ще зі свіжими плітками. У поштову скриньку гучно падає газета. А за дві години – купка листів. На все це я скаржусь кюре.

Я не кажу, що телефонує Йоган, що це він надсилає факси, пише мені листи – замість дзвонити у двері, які я тримаю надійно замкненими (два повороти ключа і ланцюжок), як і завіси на вікнах, що виходять на вулицю, аж поки дівчатка не повертаються зі школи.

Я просто кажу йому:

– Так хочеться пустки!

І він запропонував мені працювати у пресвітерії – може звільнити для мене одну з кімнат. Я й оком не веду – ніби не зрозуміла. Тоді священик показує призначену мені кімнату на першому поверсі, точно під його кабінетом – у ній є велике вікно, що, мов рама, дає насолодитися видом стовбуру буку. Є також залізне ліжко, поховане під великою картатою

tronc du hêtre pourpre. Il y a un lit de fer dissimulé sous une couverture à carreaux, une chaise, un siège en skaï détaché du salon et, sur la table de bois blanc, une petite lampe, un bloc de feuilles et six feutres à pointe fine. Lorsque je vois tout cela préparé avec soin – j'apprends qu'il s'agit de la chambre du prêtre et qu'il a transporté au grenier son matelas et ses quelques affaires – , mon émotion est grande. Il y a ici, dans une maison inconnue, un lieu réservé à ma vocation naissante, une des pièces principales, la plus vaste, la plus claire.

Ce constat s'accompagne d'une vision terrifiante un jour, par gratitude, je me jetterai dans les bras du prêtre, il me repoussera avec horreur, ou bien, conquis, affolé par la montée d'un désir jusqu'alors réprimé, il roulera avec moi sur le lit dans une ivresse coupable l'irruption d'un étudiant nous couvrira de ridicule, la nouvelle fera le tour de la paroisse comme une traînée de poudre, le prêtre destitué, privé de travail, restera pendu à mes basques, rejoignant la cohorte des amants malheureux et fidèles, race entre toutes détestable. Tout cela signera la ruine de mon projet, l'éternel retour de la passion et la dispersion d'une énergie dont l'art seul devrait être le réceptacle.

En guise d'exorcisme, j'invoque une fois de plus Thérèse d'Avila, Karen Blixen et Virginia Woolf, dont la vocation, la maladie et la fragilité psychique ont décidé de la continence. Mais les figures tutélaires ont perdu leur pouvoir. Sont-elles jamais venues à mon secours ? Elles sont bien trop préoccupées

ковдрою, один стілець, одне з крісел зі штучної шкіри, як у вітальні, а на столі білого дерева – невеличка лампа, стос чистих аркушів і шість тонких маркерів. Побачивши робоче місце, підготовлене з такою турботою (а ще я дізнаюся, що це власна спальня священика, і що заради мене він перетягнув свій матрац і кілька особистих речей на горище), я відчуваю бурю емоцій. Тут, у чужому для мене будинку, існує місце, призначене для мого зовсім юного таланту, і це одна з головних кімнат у будинку, найпросторіша і найсвітліша!

Це усвідомлення супроводжується жахливою картиною: з вдячності одного дня я таки кинуся до обіймів священика, а він відштовхне мене з огидою або ж, приборканий і переляканий досі стримуваним непереборним бажанням, він, сп'янілий від відчуття провини, упаде зі мною на залізне ліжко; нас заскочить хтось із студентів, з нас насміхатимуться, новина, мов постріл з гармати, загримить на усю парафію, і принижений священик, лишившись місця, відчайдушно чіплятиметься за мене, як і інші злочасні надто вірні коханці – найбільш зневажений вид поміж людей. Усе це означатиме провал мого задуму, повернення до пристрастей і марнування енергії, користь від якої мусило б мати тільки моє мистецтво.

Аби (мов у обряді екзорцизму) відігнати від себе ці думки, я знову згадую Терезу з Авіли, Карен Бліксен та Вірджинію

d'elles-mêmes, de leur œuvre immortelle. Le prêtre, lui, m'apparaît une nouvelle fois en songe. Je le vois marcher vers moi en souriant, il dit « Je veux bien. » Simplement cela « Je veux bien», avec un visage illuminé de joie.

Je me rends compte que je ne suis, moi, ni nonne, ni syphilitique, ni frigide, qu'en d'autres termes les circonstances, loin de m'aider, se liguent contre moi. Il me faudrait un allié dont la détermination constitue l'aiguillon de ma volonté et le rempart de ma vertu. L'audace ingénue du prêtre prouvant la solidité de sa continence là où ma peur signale la faiblesse de la mienne, je décide d'accepter sa proposition, de me jeter, pour ainsi dire, « dans la gueule du lion ». Cette expression me ravit. Je me souviens fort à propos qu'un très beau livre intitulé *La gueule du lion* a vu le jour parce que Kathleen Raine a aimé sans espoir un homosexuel Vurth deviendra mon Sandaig, à défaut de loutre apprivoisée nous aurons Chiquita, le tombeau de l'amour est enfin ouvert.

Commence le temps béni de mes voyages à Vurth. J'attends que Paul soit parti au bureau et les enfants à l'école, et je file en voiture jusqu'au presbytère avec mon manuscrit, mon ordinateur — un Macintosh antédiluvien — mes dictionnaires et quelques livres. Bientôt je laisse mon matériel là-bas. Il y a un certain nombre de choses qui restent dans cette maison ouverte à tous les vents et dont les clefs sont perdues ordinateurs, livres d'étude, collection de disques, chaînes hi-fi — chaque étudiant a la sienne mais l'épaisseur des murs absorbe toute musique, de Satie à Bob Marley, de Bach à Dire Straits. Je travaille en silence. Quand le vent au-dehors brasse le vide de mes

Вулф — адже їхні покликання, хворобливість і вразливість забезпечили їм стриманість. Дивно, але ці важливі для мене постаті втратили свою силу. Та чи вони взагалі колись приходили мені на поміч? Здається, вони надто зайняті власними персонами і своїми безсмертними творіннями. І знову мені у сні явився священик. Я бачила, як він підходив до мене з усмішкою. Він сказав: «Я не проти». Отак запросто: «Я не проти», і його обличчя сяяло радісно. »

Я чітко усвідомлюю, що я не є ні черницею, ні хворою на сифіліс, ні фригідною жінкою — за інших умов усі ці грані не допомогли б, а радше утворили б проти мене блок. Мені потрібний союзник, рішучість якого загострила б мою волю і захистила би мою честь. Наївна сміливість священика доводила твердість його стриманості там, тим часом я могла лише погодитися, що моя стриманість була значно слабшою — мабуть, тому я пристала на його пропозицію кинутися, так би мовити, «до роззявини лева». Цей вислів потішив мене. Я згадала, що книжка під назвою «У пещері лева» побачила світ тільки тому, що Кетлін Рейн була безнадійно закохана у гомосексуала: тож Вюрт став для мене Сандей'ом, замість видри ми мали Чікіту — що ж, могилу кохання таки розрили¹.

Так розпочався благословенний час моїх поїздок до Вюрта. Я чекала, коли Поль піде до офісу, а діти — до школи, і їхала до пресвітерія, захопивши рукопис, комп'ютер (допотопну

pensées, j'imagine que son chuintement puissant est fait de tous ces airs qui se mêlent par capillarité dans les vieux murs et descendent jusqu'à moi comme un bruit blanc dans une chambre d'écoute.

Les étudiants ont pris leurs quartiers dans trois pièces à l'étage. La quatrième est le bureau du prêtre. De la fenêtre de son ancienne chambre, j'aperçois la masse foncée des bois et, au premier plan, le tronc royal du hêtre pourpre, dont le feuillage assombrit son bureau avant de caresser le toit de la mansarde où il dort. À cause de la forêt toute proche, la maison est humide été comme hiver. Mais les étudiants que nous sommes — l'étudiante que je suis redevenue — se collent, pour travailler, aux radiateurs tièdes. La couverture posée sur le lit me sert parfois de houppe-lande. J'écris un roman. À Pierre qui m'interroge, je dis :

— C'est une histoire d'amour.

Gabrielle a un amoureux qui s'enferme avec elle de longs moments dans sa chambre. Il arrive au presbytère avec un air de conspirateur et file à l'étage. Malgré toutes ces heures d'intimité silencieuse, Gabrielle dit qu'il n'y a rien, que rien ne se décidera jamais. J'ai parfois l'impression qu'elle fréquente ce garçon comme elle mâche ses chewing-gums bien au-delà de la disparition du goût. Les seules étincelles de sa vie, elle les doit au prêtre qu'elle parvient à mettre en colère lorsqu'elle descend pour le petit déjeuner à midi, et à Pierre dont les sarcasmes visent essentiellement à l'intéresser à la gestion collective des travaux ménagers. Pour Gabrielle, la nécessité de faire la vaisselle ne s'impose qu'une fois par semaine, quand les

модель «Макінтоша»), словники та декілька книжок. Невдовзі я залишила все це там. У цьому будинку, відкритому всім вітрам, у будинку, ключівід якого загублені, є певні речі, які залишаться там назавжди: комп'ютери, підручники, зібрання дисків, програвачі (кожен студент має свій, однак стіни настільки товсті, що поглинають будь-яку музику – від Саті до Боба Марлі, від Баха до «Dire Straits»). Коли вітер знадвору куйовдить мої думки, я уявляю, що його сильний подув сплітається з вітерців, які дмуть з капілярів, що сплітаються у старих стінах і спускаються до мене, мов білий шум у ізольованій від звуку кімнаті.

Студенти отаборились у трьох кімнатах на другому поверсі. Четверта кімната слугувала священикові за кабінет. З вікна його колишньої спальні я бачу темну масу дерев, і на першому плані – по-королівськи величний стовбур буку, крона якого наповнює тінями кабінет кюре, а потім пестить дах над мансардою, де він спить. Через близькість лісу в будинку воно як узимку, так і влітку. Але ми, студенти (бо я теж тимчасово перетворилася на студентку), під час роботи тулимося до ледве теплих батарей. Ковдру з ліжка я часом кидаю на себе, мов мантию. Я пишу роман. Причепі П'єрові кидаю через губу:

– Це про кохання!

armoires ne contiennent plus une seule assiette ni un seul verre, cuisiner est abscons, et les toiles d'araignée n'ont jamais empêché personne de penser, au contraire.

Ivan, à qui des filles envoient des lettres par dizaines, se montre d'une impavidité magnifique. Un matin, le facteur arrive au presbytère à la même heure que moi. Il dépose un paquet de lettres sur la table de la cuisine et dit à Ivan, qui prend son petit déjeuner avec le prêtre :

— Le courrier de la star.

Ivan rougit. Le prêtre a son sourire en coin :

— Voilà ce qui arrive, lorsqu'on se méfie de l'amour.

Ґабрієла має хлопця, що надовго зачиняється з нею в кімнаті. Зазвичай він зі змовницьким виглядом заходить до пресвітерія і миттю піднімається на другий поверх. Незважаючи на тривалі години, проведені з ним у замкнені кімнаті, Ґабрієль стверджує, що між ними нічого немає, що нічого ніколи не вирішиться. Іноді мені здається, що цей хлопець для неї нічим не відрізняється від жуйки: вона жує, поки не зникне смак – і далі продовжує жувати. Єдиними світлими митями у своєму житті вона зобов'язана священикові, якого доводить до сказу, коли вона опівдні спускається на сніданок, та П'єрові, який саркастичними зауваженнями намагається долучити її загального господарства. Ґабрієль переконана, що посуд можна мити раз на тиждень, коли у шафах закінчуються чисті тарілки і склянки, що готування їжі подібне до алхімії і що павутиння ніколи нікому не заважало міркувати – радше навпаки.

Іван, якому дівчата десятками шлють листи, поводить з царственою зневагою. Якось поштар прибуває до пресвітерію одночасно зі мною. Він кладе стос листів на стіл у кухні і каже Іванові, який снідає разом з кюре:

– Пошта для зірки!

Іван червоніє. Священик хитренько всміхається:

– Ось що буває, коли не довіряєш коханням.

